

Uit: De godganselijke nacht (1993) Leo Vroman

Overvolmaakt

In de zomer van negentien zevenenvijftig
liep een lang meisje van twaalf jaar
met kuiltjes in haar wangen
en met nogal kort lichtblond haar
door de korenvelden
achter haar huis
(nog moet ik naar haar stem verlangen
die zo zacht was als aren graspluis),

toen – zo vertelden haar ouders –
naderde een klein vliegtuig
en in een paar seconden waren
veld en meisje van onder tot boven
met een insectenpoeder bestoven.

Ik zag haar dus in de kinderbloedkliniek
tussen de kleintjes met leukemie
stond ze gaaf en volledig ziek
met haar aplastische anemie.

Ik moest natuurlijk haar vinger prikken.
Zij moest glimlachen en even slikken.
En toen begon ik te tellen.
Hoe is het vroeg haar moeder.

Ze had zowat driehonderd witte cellen
per kubieke millimeter
dat was geen tiende deel
van wat ze nodig had om heel
voorzichtig nog wat te leven.
En hoogstens een miljoen erythrocyten,
een derde van het minst nodige
om nog een greintje overbodige
lichaamsbeweging te genieten.

Ze vertelde langzaam:
langzaam kan ik best lopen
zei haar guitige marmeren mond
en haar ogen stonden zo open
maar haar huid was al wezenloos wit

ik nam even haar droge ijshand
in mijn warme
en werd zelf ijskoud –
Waarom vertel ik dit?
Hoe oud was ik zelf nog maar
en hoe oud zou ze zijn geworden?
Dertien jaar,
haar adem rook al teder naar
de dood van haar levende keel.

Natuurlijk, het is waar,
datzelfde vergif wordt niet veel

meer uitgestrooid zo in het groot
maar zij is toch aldoor nog even dood?

En de aarde die van niets weet
laat maar met zich sollen,
hij leeft niet, onze planeet,
en volmaakte sinaasappels rollen
volmaakte ananassen tolleren
onze vrachtwagens in en uit en
vinden ons altijd ergens
eten alsof we nergens
meer buiten kunnen.

Appels die zich rood laten verven,
akkers die zich dood laten bederven
herinneren mij aan haar.

Aarde brul toch iets! Maar de grond
zegt niets, die heeft zijn mond
nog vol ribbetjes en vingerkoten.

Waar sturen wij op aan?
De aardkorst die eens uit goten
en gaten bestond
zal daar weer uit bestaan.